

Prædiken

2019.05.26. - 5. søndag efter påske - Klovborg kirke kl. 10.30

Det var en lille flok, som Jesus havde samlet omkring sig forud for påskefesten i Jerusalem, forud for hans kors og død. Jesus havde samlet sine disciple om sig for at belære dem, for at trøste dem og for at forkynde for dem, at når de beder Gud om noget i Jesu navn, så vil Gud bønheøre dem.

Vi kristne har den tryghed fra Jesus, at Jesus gav os en bøn, som kunne give os ord til henvendelse til Gud. Når I beder, så skal I bruge ord, - nøjagtigt ligesom når I beder hinanden om noget. For med Gud er det som en, vi kan tale med, en, vi kan sige du til: Vor Far, du, som er i himlen.... En, der hører os på samme måde som en varm og kærlig far hører sit barn, når det søger ham. Det skyldes Jesus, at vi kristne tør kalde Gud for far. Det er fordi vi kender Jesu navn, at vi har den fortrolighed, at vi kan vende os til Gud i tillid til, at Gud er os kærligt sindet.

Jeg hørte på et tidspunkt af præst, der havde sin gang på Rigshospitalet, at de havde lagt en lille bog frem i det særlige gudstjenesterum, for at alle kunne skrive deres bønner heri. Og han berettede, hvordan hver eneste side i den lille bog var et langt nødskrig rettet mod Gud. Når først mennesker er kommet så langt ud i deres liv, og er så truede på at miste alt, så ved de godt, hvor de skal rette deres råb hen. De skal rettes mod Gud. Der findes jo da også mange andre bønner, som kan omfatte familien og ønsket om, at det må gå dem godt og andre dagligdags ting.

Alligevel er der en udbredt skepsis: Hjælper det noget? Gør det gavn, at vi beder? Hvad med de gange, hvor vi ikke bliver hørt?

Mange mennesker går til alternativ behandling, der findes healere, kraniosakrale terapeuter, og diverse andre alternative tilbud, som folk benytter sig af, når de tænker, at det etablerede sundhedsvæsen med sin videnskabelige tilgang ikke er tilstrækkelig. Mange tænker: Nå ja, det kan vel ikke skade, - og hvem ved? Måske hjælper det. Mange danskere tager det med, fordi man har det sådan lidt snusfornuftigt: det *kan* jo være, at det virker!

Der er godt nok ikke nogen dokumenteret virkning af det. Måske får vi det lidt bedre af at tage dette eller hint naturpræparat.

Men snusfornuften er vist i virkeligheden udtryk for tvivl, - men en bøn, der er rettet til Gud vil aldrig blive afvist, heller ikke selv om bønnen bare er rettet til Gud sådan lidt forsøgsvist. Lad mig bare sige det sådan: Jeg er ikke et øjeblik i tvivl om, at bøn virker. Bøn virker hver gang. Men om vi opdager det eller ej, er en anden sag. Det afhænger nemlig af, hvordan vi opfatter forholdet mellem os og Gud.

Men er vi først nået så langt ud, at andre ikke rigtigt kan følge os, så er det som om Gud viser sig tydeligere for mennesker, eller rettere: så bliver det klart, at det skyldes Gud, at vores liv hænger sammen.

Jesu disciple var så stærkt knyttet til ham, både før hans død og efter hans opstandelse. Det var ham, som hele deres liv hang på. Hvis han ikke mere var i deres liv, så havde livet ikke længere nogen mening. De havde søgt tilflugt til ham i årene, hvor de vandrede rundt i Israel og det var ham, deres liv hang på efter hans opstandelse.

Jesu ord om bøn handler om en at søge tilflugt til, når livet er ved at falde fra hinanden. Det er i virkeligheden alt, hvad Jesus vil med sin trøst til disciplene med sine ord om bøn.

Og når nogle ikke er sikre på, at det gør nogen gavn at bede, så er det måske, fordi det ikke er så tit, at livet er ved at falde fra hinanden for dem. Det kunne de passende være taknemmelige over.

Vi ved ikke, hvordan Jesu disciple havde det med Gud, før de mødte Jesus. Noget tyder på, at de syntes Gud var langt væk. For alt, hvad Jesus prøver at overbevise dem om her i Johannes-evangelistens fortælling, handler om, at nu er Gud tæt ved dem. ”Nu vil jeg ikke tale om Gud i

billeder”, siger han – ”nej, nu handler det om, at Gud er tæt ved jer; ligeså tæt, som jeg er på jer. Fordi han er her hos jer i mig.”

De havde muligvis den forestilling, at det med Gud, det var noget for dem, der havde overskud i livet – eller det var noget for de fromme nede i Jerusalem. Gud skulle almindelige mennesker måske i virkeligheden holde sig lidt på afstand af – der var sandt at sige meget i deres liv, som Gud kunne have grund til at være utilfreds med.

Men nu får de at vide, at situationen simpelthen er forandret for dem. Gud er dem nær på en måde, de ikke har mærket det før. Gud er ikke den fjerne ukendte med det bortvendte ansigt. Gud er ikke det samme som den lidt dårlige samvittighed. Gud er ikke nær i den uhygge, der kunne gribe dem, når naturen viste sig fra en uventet side eller når forureningen truede klimaet. Nej, Gud er hos dem som en, de hører til hos. Fordi de hører sammen med Jesus, så hører de også sammen med Gud. Og derfor kan de gå til Gud med alt i deres liv. De får Gud rakt til sig som en at søge tilflugt til, hvad der så end kommer til at ske i deres liv.

Det handler om at leve i nærheden af Gud – eller ikke leve i nærheden af ham.

Og selve det at være nær ved Gud er opfyldelsen af enhver samtale med Gud. Hvordan med os? Vi har gang i mange ting. Men det kunne vi jo ikke, hvis ikke der var en, der holdt os oppe. Det utrolige er, at alt det, vi har gang i, skjuler lige netop den sandhed for os: at vi uden ophør bliver holdt oppe. Eller også skjuler vores træthed eller melankoli det for os.

Engang imellem oplever vi, at vi er ved at gå til bunds. Et eller andet har slået benene væk under os: en sygdom, en mistet livsmulighed, et andet menneskes svigt – eller vores eget. Men i en sådan akut situation siger Jesus til os: lad være at give op, Gud er der for dig. Det kan godt være, at du ikke får opfyldt, hvad du helst ville have. Men Gud er der stadigvæk. Kast dig ind til ham, gem dig i hans arme, så synker du ikke, selv ikke hvis det værste rammer dig.

Sommetider forstår vi slet ikke Gud. Når ulykker rammer, når sygdom og død tager vores elskede fra os. Hvad har Gud for? Vi fatter det ikke. Men kristendommen giver os ikke en forklaring på livet. Vi, der lever i 2019, synes at det har vi i grunden ret til. En forklaring. Fordi der jo er så meget, man kan forklare, tænker vi, at det må vel være, hvad religion handler om: en forklaring på det, der ikke kan forklares på anden måde. Men kristendommen er ikke nogen forklaring. Kristendommen er at have fået nogen at høre til os. Kristendommen er: et kærlighedsforhold. Vi ved fra vores liv, at alle andre kærlighedsforhold er sårbare. Vi kan ryge ud af dem igen, eller vi kan blive berøvet den elskede. Men sådan er det ikke med tilhørsforholdet til Gud. Gud er nær, vejen til ham står åben for jer, siger Jesus til sine venner. Og han siger det i klart sprog. I er mine venner. Derfor er I også Guds venner.

I kan trygt gå til Gud, når I gør det i mit navn. Når Jesus siger, at vi kan gå til Gud i hans navn, er det også et ord op imod den tomhed, vi – og så mange i vores tid - må føle ved ikke at høre til nogen steder. Nu hører du til et sted. Men når vi så rammes af tvivl, fordi vi ikke kan få øje på Guds ansigt, når et eller andet forfærdeligt sker, var det så ikke bedre at vende sig bort fra ham? Det kan vi selvfølgelig vælge at gøre – hvis vi kan leve uden Gud, borte fra ham? Men det er grundlæggende at kaste redningsvesten fra sig – og gøre det med et bundløst dyb under sig.

Lige så lidt som en forælder vil skubbe det barn væk, der klynger sig til ham eller hende, når det ikke selv kan bunde, lige så lidt vil Gud det. Det har Jesus højt og helligt lovet os.

Vil nogen spørge, om det virkelig er sandt, hvad Jesus siger: ”Hvad I beder om, vil faderen give jer i mit navn”, - så skal det naturligvis siges, at navnet Jesus ikke er en slags magisk ord, som får alt til at gå efter vore ønsker. Det ved vi godt, vi har erfaret det – også med smerte ind imellem.

Nej, meningen er, at nu er det gået i orden med Gud - på grund af Jesus. Nu kan vi gå til Gud med, hvad der optager os eller tynger os eller bekymrer os - på samme måde som til en far, og Gud skal da give os som en far. En far, der siger nej til et eller andet, man beder om, siger på en vis måde altid også ja. Man mærker selv i nej’et, at han er ens far. Sådan er det med Gud. Alting er i orden med ham nu - også når vi kun har den mulighed at klamre os til ham.

Virker bøn så – ja, det gør den i højeste grad. For i den er vi hos Gud. Men om vi opdager det eller ej, det er lidt op til os selv. Lytter vi i det tyste efter Guds svar? – Eller trækker vi bare dækslet hen over os, så vi slipper for at vendt om til livet og lyset, ja, det er op til os selv. Men at han hører os, hver gang vi be'r i Jesu navn. Det er sikkert.

Amen